

V ČASU ŠOLANJA NA DALJAVO ...

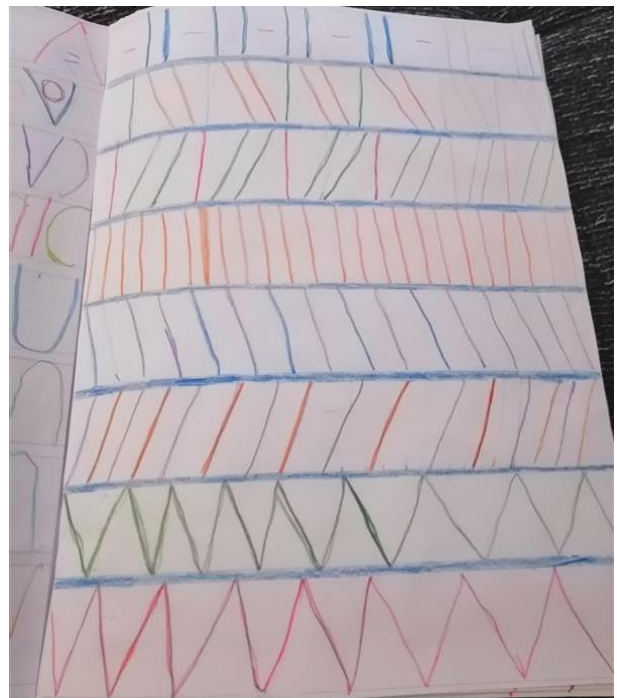
Korona nam je vsem pošteno spremenila način življenja, naš vsakdanji ritem smo prikrojili staršem, s prijatelji se družimo preko ekranov, preko ekranov pa pridno spremljamo tudi šolanje na daljavo. Učenci sledimo učiteljem, da bi kar najbolje osvojili potrebno znanje – pa čeprav ne v šoli, ki jo že močno pogrešamo.

Med šolanjem na daljavo se učenci 1. b pridno učimo in delamo.

Pripravljamo se na pisanje ...

Benjamin, 1.b

Emil, 1.b

Muhamed, 1.b

Lindita, 1.b

... poslušamo pravljice ...

Isra, 1.b

Benjamin, 1.b

... izdelujemo abecedno knjigo ...

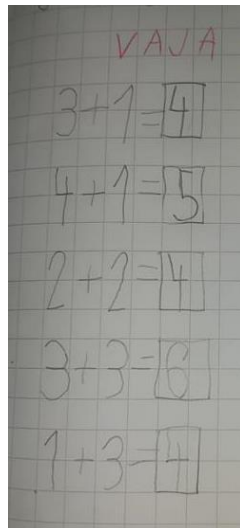

Benjamin, 1.b

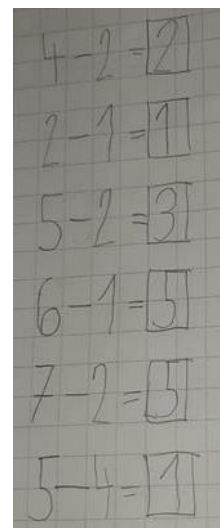
... spoznavamo števila in računamo ...

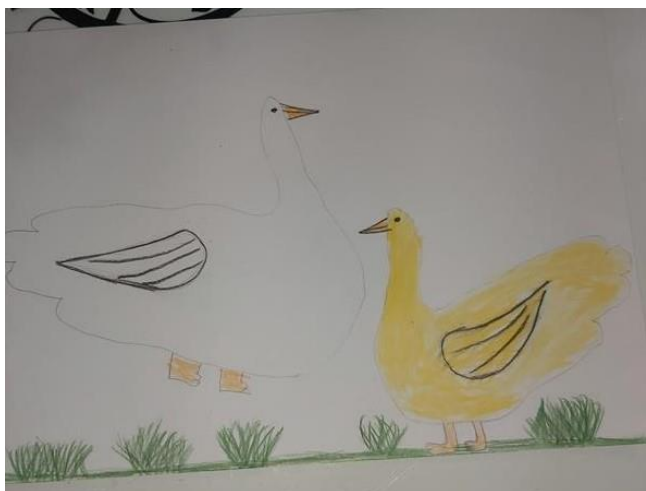
Benjamin, 1.b

Isra, 1.b

... ustvarjamo ...

Isra, 1.b

Benjamin, 1.b

Klara, 1.b

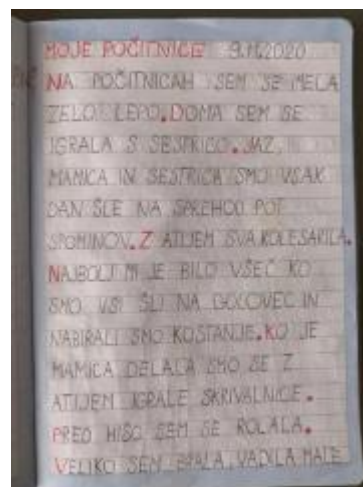
... in pišemo tudi zahvale

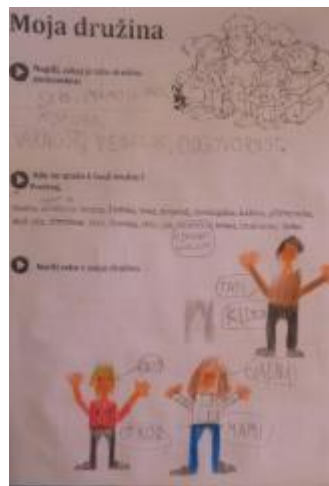

Belma, 1.b

Šola na daljavo? Kljub temu da si vsi želimo čimprej vrniti v normalnost, v šolo, pa se je med našim šolanjem na daljavo pokazala določena mera iznajdljivosti, sodelovanja, ustvarjalnosti, razvijanje drugačnih metod dela, strpnost, učenje računalniških vrlin in še česa. Učne ure so potekale preko Teams-a, kamer in mikrofонов. Postali smo že pravi strokovnjaki in bili tudi brez pomoči staršev uspešni. Vseeno bi se na tem mestu radi zahvalili staršem za vso pomoč in učenje. Organizirane smo imeli tudi dneve dejavnosti, razvajali smo starše s kuhanjem, bili veliko v naravi za šport, ko je vreme dopuščalo. Pošiljali smo naše delo učiteljici, pa naj je bilo to samostojno pisanje, likovno ustvarjanje, projekt pri spoznavanju okolja, obnova knjigic za bralno značko. Najbolj pa smo začeli ceniti zdravje in svoje domače. Vemo, da bomo na koncu zmagali.

Nekaj naših utrinkov iz dolgega šolanja na daljavo, učenci 2.a z učiteljico Matejo

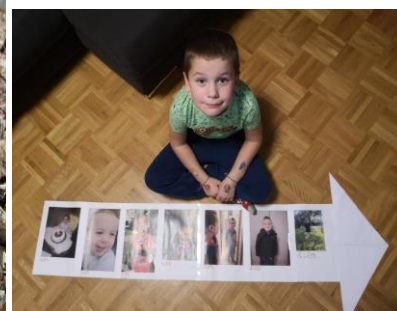

Nekaj utrinkov tudi iz 2. b razreda:

V 2. b se zelo pridno učimo »na daljavo«. Poleg učnih ur izvajamo na daljavo tudi dneve dejavnosti in tako poskrbimo, da so dnevi kar se da zabavni, poučni in zanimivi. Veliko časa poleg učenja namenimo športnim aktivnostim, se kulturno udejstvujemo, tudi kuhali smo že. Čeprav se imamo tudi »na daljavo« lepo, pa že komaj čakamo trenutek, ko se bomo ponovno srečali v šolskih klopeh.

Učiteljica Nataša in učenci 2. b

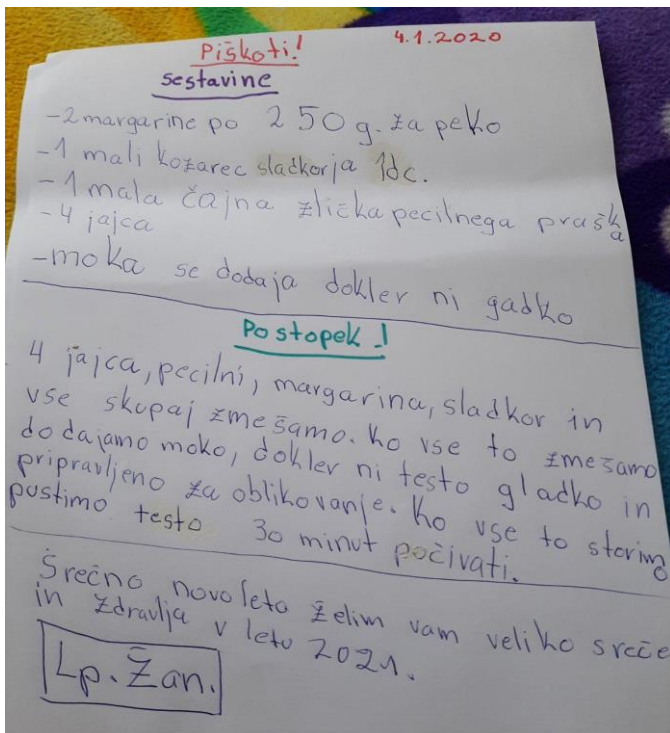
Učenec 5.a razreda, Kristijan Slijepčević, je takole opisal praznovanje novega leta:

Ta dan mi ni bil ravno preveč všeč, ker smo imeli prepovedano gibanje po 9. uri. Upam, da bo to leto boljše .

Ustvarjamo tudi učenci tretje triade – pred novoletnimi prazniki so imeli učenci navodilo, da se preizkusijo v bralnem razumevanju kuharskih receptov ...

... če zmešaš: 4 žlice moke, dve vrsti Milka čokolade, eno žlico sladkorja, eno jajce, za po vrhu pa dodaš še čokoladno smetano (Ela Zukanović, 7.b)

in rezultat:

Po novoletnih praznikih pa smo v 8. razredu literarno ustvarjali na temo Prešernovega Povodnega moža; le-ta z lepo Urško odpleše v Ljubljano in jo odvede v podvodno kraljestvo ... zamislili smo si, kako bi bilo, če bi Urška telefonirala domov ...

Očeta je zanimalo, kdo je tisti, ki si drzne vzeti njegovo hčerko za sužnjo. Povodni mož je rekel, da je on tisti, ki si želi, da svet spremeni na bolje, zato je vzel Urško. Očeta je zanimalo, na katerem koncu sveta sta. Povodni mož je odvrnil, da v vodnem kraljestvu v globinah Ljubljane. Oče je Urški sporočil, naj ne skrbi, jo bo že nekako rešil. Urška mu je sporočila, naj ne skrbi, da ji je ostalo še čisto malo do konca kazni. Oče je zbral vse ljudi: mornarje, potapljače, plavalce ... Začeli so iskati Urško. Povodni mož je izvedel, da jo iščejo in se je razjezil. Začela se je zelo močna nevihta, valovi so udarjali ob skale, mostovi so se rušili in tisti, ki so Urško iskali, so umrli. Povodni mož je pozval Urško, naj ponovno pokliče domov in jim pove, da če jo bodo iskali, je ne bodo nikoli našli. Oče je bil odločen, da je ne bo pustil temu predrznežu. Ona pa mu je odvrnila, naj vse skupaj pusti, da se bo že nekako dobro končalo. Povodni mož je to slišal in naročil, da naj Urško oblečejo v najlepšo obleko. Na plesu jo je zagledal in se do konca zaljubil vanjo. Ona pa je bila že tako ali tako od začetka zaljubljena vanj. Tistega dne jo je vzel v svoje kraljestvo, plesala sta sedem dni in sedem noči. Poročila sta se in dobila štiri otroke.

Nato pa sta se nekega dne odločila, da bosta šla na površje obiskat Urškino družino. Ko so starši zagledali Urško, so jo najprej vprašali, kje ima masko in če si je razkužila roke. Oba starša sta bila navdušena nad obiskom, še bolj pa nad lepimi vnuki. Urška je povedala, da je srečna in da ne želi preživeti življenja z nobenim drugim kot s povodnim možem. Imela je sporočilo za vse punce: Nikoli ne bodite preveč samoljubne, saj boste na koncu ostale same ali pa boste na drug način kaznovane.

Skupaj z možem sta odšla nazaj v podvodno kraljestvo. Starša sta jih prosila, naj pogosteje prihajajo na obisk, želela sta jim srečo in veselje. Opozorila sta jih, naj ne pozabijo na maske, da ne staknejo korone ...

Nejra Isaković, 8.b

Urška telefonira domov, javi se oče. Sporoči mu tragično zgodbo, kako jo je med plesom povodni mož vzel s sabo v Ljubljano. Oče ji pove, kako so bili vsi prestrašeni in zaskrbljeni. Tudi Urška tega ni pričakovala, a se je predala plesu in povodnemu možu, za katerega je mislila, da je čeden princ. Očeta zanima, kako se tam njegova hčerka počuti. Urška se zaveda, da bo za vedno ostala v povodnem kraljestvu in ne več na gradu s svojo družino. In tako so se morali s tem sprijazniti vsi Ljubljančani in družinski člani.

Tamara Slijepčević, 8.b

Na predmetni stopnji smo se odločili, da bomo sodelovali na dobrodelnem natečaju Rišem/pišem za prijatelja in bomo sodelovali z naslednjimi izdelki:

- S pemijo učenke 9.a, Romi Romić:

Družina – moje sonce

- Svoje roke stegujem k soncu,
 - želim se ga dotakniti,
 - ga ukrasti
 - in samo zase imeti,
 - da bo meni svetil in toploto dajal
 - ob dnevih in nočeh,
 - ki temne in hladne bodo.
 - Če pa kdo pride
 - in za sonce me prosi,
 - mu ga ne posodim,
 - ampak mu ga dam,
 - poleg pa še delček svojega srca.
- Z likovnimi izdelki na temo »Rišem sadje/zelenjavo« (izbrani likovni izdelki naj bi krasili platnice šolskih zvezkov, del prodaje le-teh pa naj bi šel v dobrodelne namene):

Na šoli imamo res dobro pesnico – Romi – s svojimi pesmimi sodeluje tudi na festivalu otroške poezije, Rimaraja, držimo pesti za čim boljšo uvrstitev:

I.

Občutek imam, da te ne poznam,
da si izgubljena misel,
spomin nate je kisel.

Rada bi te prepoznala
in ljubezen s tabo stkala,
a občutek bolečine,
mi ne da ne miru ne tišine.

Okrog tebe je žica,
da postaneš nedosegljiva ptica,
čeprav bi te rada rešila,
me nazaj vleče neznana sila.

Občutek bolečine se spremeni v občutek miline,
saj uspela sem se rešiti
in tebi pobegniti.

II.

»Saj ne bo bolelo,«

reče doktor, ko odreže košček mesa,

zdaj mi v prsih velika luknja zija.

Stegne roko in potipa,

tam je rebro, moja kost,

zaščita trdnejša od mojega prepričanja.

»Ta bo pa delala nekaj težav,«

se doktor nasmehne in žago v roko prime,

reže in žaga in drobi,

da mojo kost ven dobi.

Končno nekaj ven pogleda,

bela stvar, ki naj bi bila moja zaščita.

Zdaj prime moje srce,

telo se brani,

pušča kri,

da kdo moje *najbolj sveto ne* vzame,

ne dovoli.

V meni bolečina postane neznosna,

molim, naj vendar moje srce pusti,

naj neha s to bolečino,

saj se mi od nje že vrti.

Doktor vleče, potiska,

jaz tulim, kričim,

telo moje popušča,

prsni koš se drobi.

Tema od nekod se vzame,

me nehote potegne s seboj,

a bolečina vendar ostane,
povsod gre z menoj.
Tisoče zvezd si domišljam,
da vsaka ima svoje ime,
da vsaka srečo doživlja,
čeprav brez bolečine ne gre.

Ko svetloba ponovno zamenja temo,
na postelji še vedno ležim,
mokra in prepotena,
a srečna, da še vedno živim.
Prsni koš je znova zaceljen,
bolečina pa še vedno tu nekje,
rana morda tu, a nevidna,
čeprav leva stran nižja od desne je.

»Vidiš, da hudo ni bilo,«
se doktor od nikoder vzame,
držeč v rokah moje srce,
snažen in bel kot vedno,
brez kapljice rdeče krvi,
dela se, da o bolečini nič ne ve.

Svoj prst usmeri v vrata,
proti meni poškili iz zlobe,
se odkašlja in gromko naznani:
»Samo še kakšnih sto,
pa bo!«

III.

Dela se, da mu ni mar,
dela, da nič ga ne prizadane,
da časa ne dojame.

A jaz vem, da to ni res,
čutila sem njegovo bolečino,
jo vdihovala in dajala ven skozi solze.

Nato se je zgodilo tisto
in spet je postal nedosegljiv,
mene pa je za vedno spremenil.